

Barsakh

Samuel våknet av sollyset, reiste seg opp og strakte hendene mot himmelen. Noen av fiskerne hadde allerede våknet, og klargjorde båter og garn for en ny dag på havet. Ved siden av lå båtene som skulle frakte dem. Beskjeden Samuel hadde fått, var å vente på stranden til båteierne kom, betale et depositum for reisen og oppgi et telefonnummer, slik at de kunne ringe når mange nok hadde meldt seg til at turen ville lønne seg for eieren. Vanligvis omkring 70 stykker. I de minste båtene var det færre. Rundt 20.

Båtene lå bortover stranden, med spisse tupper ut mot dønningene som slo inn mot sanden. Et sted der ute lå Gran Canaria, tenkte han, mens han ruslet barbeint i vannkanten. Et sted der ute bak horisonten lå muligheten for et bedre liv. Han kjente på lommen. Båtturen hadde kostet mer enn han hadde forventet. Femti dollar var det eneste han hadde igjen. Det ville bare holde noen få dager når han kom frem, men han fikk vel hjelp til å begynne med. Og fikk han seg først en jobb, var det ikke lenger noe problem.

Etter en kort stund kom han frem til havnen for de større båtene, med en bred molo rundt, og en betongmur som demmet opp for bølgene. Ved muren sto en mann og malte. Han hadde malt en rød båt, med silhuettene av mennesker oppi. Noen av dem hadde falt over bord og sank gjennom vannet. På den andre siden hang det spanske flagget.

BARSAXH, sto det skrevet over båten med brede bokstaver.

Samuel gikk bort til gatekunstneren og ble stående og se på mens han strøk penselen mot muren. Knall rødt på båten. I den andre hånden holdt han en pensel dyppet i sort maling. De to hilste kort. Samuel pekte mot overskriften. Barsakh.

– Hva betyr det? spurte han lavt.

Mannen så på ham. Virket glad for interessen.

– Så du er ikke muslim? spurte han og smilte. Samuel ristet på hodet.

– I islam er Barsakh et slags mellomstadium etter døden, forklarte han. – Et sted der man kommer mens man venter på dommedag.

Samuel nikket. Da mannen sa det, kom han på ordet fra noen muslimske barndomsvenner. Selv var han oppvokst i en kristen familie, som de fleste i Ghana. I Senegal var det annerledes. Der var de fleste muslimer.

– Det kom en rapsang nå i år om det, fortsatte kunstneren. – Har du hørt den?

Samuel ristet på hodet igjen.

– «Barcelona eller Barsakh», synger han. Barcelona eller døden. Det er mottoet til mange av de som reiser herfra.

Han nikket inn mot byen, og mot alle de skrøpelige husene. Samuel så opp igjen på veggmaleriet, og på menneskene som hadde falt ut av båten. Noen av dem kom tydeligvis aldri frem.

– Hvordan går det med de som kommer frem? Spurte Samuel. – Klarer de seg?

Mannen smilte svakt, med øynene skjult bak solbriller.

– Det er spørsmålet ... De kommer frem til Kanariøyene, og hvis de klarer å holde tett om hva de heter og hvor de kommer fra i førti dager, så kan de ikke sendes tilbake.

– Er det sant?

– Hva da?

– Det med de førti dagene?

– Ja. Det er derfor så mange drar, svarte kunstneren og tente seg en sigarett.

– De andre, da? spurte Samuel.

Mannen heiste på skuldrene.

– Noen blir sendt tilbake. Noen jobber i det skjulte, som ulovlige innvandrere, i gatene i Spania og Italia. Og noen får lovlig opphold.

Selvfølgelig forsto han hvorfor Samuel var kommet hit, til denne stranden. For å flykte over havet. Det ble stille noen sekunder, mens mannen fikset på en taggete linje langs kanten av båten. Samuel brøt stillheten igjen.

– Og hva med deg? Tenker du å reise?

Mannen dyppet den røde penselen i malingspannet før han svarte.

– Nei. Jeg vet ikke om jeg egentlig tror på noe annet liv enn dette, svarte han og fortsatte å male. Samtalen var over, og Samuel ruslet videre langs havnen.

Peter Stranger